

Un cas

El bon Sanxo, que en sa curta i atzarosa vida de governant, a Baratària, plets tant difícils va haver de resoldre, com aquell, per exemple, que, per a no quebrantar la llei, havia de matar-se a un home, però alhora quedava la llei malmesa amb el sacrifici d'aquella vida, ara podria ésser consultat, a Berlin, per a dictar sentència en una causa, que sembla talment plantejada pel mateix pare de Don Quijote i son fidel escuder.

A la premsa diària havem llegit la curiosa narració, que volem contar als llegidors de LA GRALLA.

En una batuda donada en contra la gent de mal viure per la policia de Berlin, de la mateixa ciutat, capital d'Alemanya, que suara acaben de visitar, en llur viatge de noces, l'amic Barbany i la Margarida de cal Gras, fou detingut un subjecte d'aspecte miserable a qui se li trobà una quantitat fabulosa, en moneda de més consistència que els marcs de paper, que gairebé van a donar, i en joies de gran valor.

L'home explicà la possessió d'aquella fortuna — que la policia creia la pista de un sagnant succés — dient que era el producte d'un contracte que no havia gosat complir.

— Mentre passejava pel parc tal — va explicar — se'm presentà el senyor de X — aquí el nom d'un personatge conegut — oferint-me aquests diners, aquestes joies i una arma. I va dir-me: «Això és teu; però mata'm». Abans de que jo podés respondre res — seguí l'hèroï d'aquesta verídica història — aquell senyor va advertir-me que no era cap boig; senzillament, que estava cansat de viure, però que no tenia forces per a matar-se. Per això em donava tot allò: perquè jo el matés. El dubte en mi fou curt: vaig fugir, corrent a més no poder, deixant-lo a ell perquè busqués altra solució més elegant al conflicte que el tenia de tal forma pertorbat. No vaig tornar-li els diners, les joies ni l'arma, perquè per a

això calien explicacions que'm semblaren improcedents. I, si per a donar mort a un home, m'havien donat tot això, compto que, a dreta llei, no m'ho pendran ara, per haver-li salvat la vida.—

Comprovada per la policia la veritat de la narració, que ha confirmat el propi candidat a suïcida — persona, com hem dit, molt coneguda a Berlin, — ara els jutges es troben que han de condemnar a un home que justament ha robat per a no matar a un altre; puix si l'arriba a creure, aquella fortuna no era altra cosa més que el sou estipulat en l'original contracta. Demés, cal suposar—puix cap perfectament en el terreny de les coses possibles—que, en havent li fallat el tret i en trobar-se lliure del pes feixuc de aquella fortuna, el desesperat berlinès haurà reflexionat que tant mateix és molt lletja cosa la mort, vista de la vora. I, qui ens diu que ara aquell neurastènic desvagat, que somniava en un immediat més enllà, no sigui un home actiu, capàs de les més grans empreses, i que aquell que tan bé filosofà dessorbre la vida dels homes, fassi un ús discret de la renda que la fortuna li ha posat a les mans?...

Sanxo, el bon Sanxo, el Sanxo únic, és segur que fallaria deixant sense càstic al qui ha comès un delicte per a no matar a un semblant seu, i faria un sermó, rublert de la més sana i santa filoso-

fia al desgraciat que encara no havia après a viure.

Igual va fer a Baratària, perdonant a l'home, qui pel pler de burlar-se d'una llei, jurà que anava a que'l matessin a l'extrem del pont, demostrant així que, tant si el mataven com no, la llei havia de torçar-se forçosament, tota vegada que prevenia que no es podia matar al qui digués veritat, i no podia quedar sense càstic el qui mentís.

R. AREGALL

GLOSES

La revista del Palace

Hem anat avui a veure aqueixa revista que amb el títol de Cri-Cri anuncien els diaris de la capital amb lletres de gran tamany.

En entrar al teatre ja havem trobat als dos compatriotes granollerins que ens esperaven. Diem això, perquè mai hem sigut a aquella bella sala, que s'en diu Principal Palace, sense trobar-hi a aquests granollerins que mai deixen d'anar-hi.

Junt amb ells hem presenciat l'espectacle: sedes, joies, perles, i carn, molta carn de dona havem vist; però tant ben presentat, tant ben ensucrat, que ens havem quedat encantats de l'espectacle, que deixa als ulls com una bojeria de colors i de llum i de bellesa.

Es bell, és molt bell l'espectacle; senyors, val la pena d'anar-hi; però els vui advertir, als granollerins temerosos, que en aquell teatre hi trobaran sempre gent de Granollers que els atabalarà amb la seva conversa, amoïnosa en aquells moments.

I si no la troben en el teatre, la trobaran en el tren, en retornar, i veuran amb quina maliciosa intenció els preguntaran: —Què tal? Els ha agradat Cri-Cri? ..

XIXU

RIFA DE NADAL

A la Impremta Garrell es fan Talonaris per a apuntacions

Xocolateria RIBALTA

BARCELONA

Avisador Guardián

Preventiu contra els incendis

Molturació de blat-de-moro, ordi, civada

i tota classe de grans per al bestiar

Perfecció i màxim rendiment en tots els treballs

Preus baratíssims per grans comandes

Salvador Mitjà

Passeig de la Muntanya, 12 (Carretera de La Roca) Telèfon 91 :: GRANOLLERS